

shoppe frem og tilbage, for nu at bruge det udtryk, hr. Jes Lunde anvendte. Det fremgår klart, at vælger man en ændring, står den ændring ved magt, indtil der eventuelt sker et ejerskifte, som ministeren også redegjorde for. Ministeren mente også, at al den stund tidsfristen var anført i de pjecer osv., der blev uddelt dengang, måtte det være alt rigeligt, og derfor var han ikke parat til at ændre tidsfristen.

Jeg kan, som flere andre ordførere var inde på, tilslutte mig det synspunkt, at der her er tale om en forholdsvis begrænset gruppe, og det er jo ikke sådan, at der skal åbnes mulighed for, at folk skal kunne lave voldsomt store spekulationer. Alle var enige om, at man skulle have lov til at gøre det, og hvis alle havde nået at gøre det inden den 1. juli 1995, havde alt jo været godt. Men der er altså nogle, der ikke har nået at gøre det, og det eneste, vi beder om, er, at Folketinget giver de mennesker den lille håndsækning, at de får ændret tidsfristen.

Så kunne man selvfølgelig argumentere for, at der kan vælges en tidsfrist til f.eks. den 1. januar 1998 eller den 1. januar 1999. Men det kunne frygtes, at der igen ville være nogle, der ikke nåede at blive omfattet af den tidsfrist, og derfor lægger vi op til, at der slet ikke skal være nogen tidsfrist, men at folk får mulighed for at gøre det på det tidspunkt, der nu passer ind i deres måde at planlægge tilværelsen på.

Jeg kunne forstå på hr. Frank Aaen fra Enhedslisten, at man ikke var helt blind for, at der er nogle mennesker, der har et problem. Jeg vil derfor have den ambition, at jeg under udvalgsarbejdet vil prøve at sandsynliggøre over for både SF og Enhedslisten, at det faktisk er et godt og fornuftigt forslag, og jeg vil specielt appellere til hr. Jes Lunde om at kontakte tidligere folketingsmedlem hr. Jens Thoft, som faktisk var en af ophavsmændene til sagen i sin tid. Hr. Jens Thoft er vistnok praktiserende revisor i Århus og har sikkert stort kendskab til de konkrete sager her, og så kan det være, SF's folketingsgruppe vil lade sig overbevise om, at forslaget skal nyde fremme, så vi kan nå at få det vedtaget i denne folketingssamling og dermed hjælpe en lille gruppe borgere, som står med et konkret problem, der ikke koster statskassen store millionbeløb eller noget som helst. Vi hjælper bare de pågældende til at få en nemmere tilværelse.

Man kunne selvfølgelig frygte det, som nogle ordførere var inde på, at folk vil sætte forskellige former for mere eller mindre korrekte hand-

ler i gang. Ministeren understregede, at kun hvis der er tale om reelle salg, vil der være mulighed for at nyde godt af ejerskiftereglerne; men ministeren kan meget hurtigt komme i den situation, at de ressourcer, der skal til for at vurdere, om der er tale om et reelt salg eller ej, slet ikke står i forhold til de få sager, det drejer sig om. Det første, vi må have gjort under udvalgsarbejdet, er altså at få et præcist antal på, hvor mange tilfælde vi har lige i øjeblikket, og så håbe på, at SF i mellemtiden når at ombestemme sig.

Jeg siger tak for den tilslutning, der trods alt var fra visse partiers side, og så håber jeg, vi kan vende tilbage ved anden og tredje behandling og få forslaget vedtaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
26) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 104:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af børnefamilieydelse til hver familie til maksimalt to børn.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.
 (Fremsat 13/3 97).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Dansk Folkeparti opfordrer med dette beslutningsforslag til, at der fremsættes lovforslag om begrænsninger i udbetalingen af børnefamilie-